

Glasnik blage vijesti za spasenje svim umornima i bolesnima po duhu, duši i telu.

Izdavač: **Matija Baumgärtner**,
VINKOVCI, Gundulićeva 58.

HRIŠĆANSKI MESEČNI GLASNIK

Odgovorni urednik: **Petar Dafermann**
NOVI SAD, Živ. Petrovića ul. 3

Bog još uvek govori i poziva

Bog nad bogovima, Gospod, govori, i doziva zemlju od istoka sunčanoga do zapada (Psalm 50:1).

Bog govori! Nebesa kazuju slavu Božju, i djela ruku njegovih glasi svod nebeski! Haleluja! To je On još od uvek činio, i danas još čini tako da možemo sa pjesnikom kazati: »Tebe propoveda sunčev sjaj i oluja, Tebe slavi pesak na moru!« Sa Jovom je On govorio u grmljavini, sa pojedininim sa morskim talasima, a sa drugima opet kroz prirodnu lepotu. Ali ne samo kroz prirodu govori Bog k nama, nego i kroz vremenskih događaja, kroz pravo pobožne ljude, kroz Svoju reč, kroz svog Duha i kroz savest. Nitko se ne može zaključati od Božjeg govora, — nego ako je njegova nutrašnjost zakorela.

Želim navesti kako je divno Gospod govorio i pozivao u našoj zajednici u Vinkovci. Jedan čovek i žena sa njihovim detetom posećivali su naše bogoslužbene sastanke, ali oni su se uvek više držali udaljeni. Ja sam njima mnogo puta govorio, da bi se oni odlučili sasama Bogu služiti. Prigodom našeg zadnjeg krštenja bila je ova žena vrlo za tim, ali njen muž reče: To može i drugi puta biti i onda ćemo se skupa dati krstiti. Tako su oni sve više i više izostajali dok nije Bog počeo k njima govoriti sa bolešćom. Njihovo dete je obolilo, dobilo je neku krastu, otvorenu ranu preko celog lica. Lečnik i roditelji učinili su što su mogli, ali ono je bivalo sve gorje. Tako je došla majka djeteta u našu skupštinu sa suzama u očima i zatražila je da bi se za njeno dete molili,

jer ona je čula da Gospod u našoj zajednici i bolesne leči. Isto veče sam ja govorio na kakav način Gospod Bog k narodu govori, da ih spasi. Majka je pripoznala da Bog govori, a mi smo se za ovo dete molili, a Gspod ga je izcelio, Haleluja! Nakon tri dana bilo je lice čisto kao i pre. Neka bude Gospod slavljjen, jer On može pomoći kad više nitko ne može.

Jedna sestra iz zajednice Vinkovci dala me jedno veče dozvati i reče, da je imala lečnika, jer njeno dete ležalo u velikoj groznici. Budući je ono sve gorje bivalo, reče joj jedan nutarnji glas neka da dozvati brata Baumgärtnera i on će se moliti i detetu će biti bolje. Ovu nutarnju borbu je ona imala nekoliko sati dugo doklegod nije me dala dozvati. Kada sam ja došao u njihovu kuću vidio sam kako se dete bori sa smrću, a majka je vrlo gorko plakala, pošto još i njen muž nije kod kuće nego je on u vojsci. Ona reče da će sutra poslati mužu brzojav, pošto je dete vrlo slabo. Ali slava Gospodu. On može pomoći. Ja sam dete pomazo uljem i rukopolaganjem sam molio, a Gospod ga je momentalno izcelio. Haleluja! U molitvi smo se opomenuli i njenog muža koji je isto dete Božje, i Bog je odgovorio pre nego smo mi prizivali. Još istu noć je on dobio osustvo i došao je na 20 dana kući.

Ova obitelj je svedočila u zajednici od toga i kazali su, da je Gospod divno k njima govorio. Haleluja!

M. Baumgärtner

— * —

Zarazna sposobnost greha

Glava 4.

Želim još upozoriti na nekoliko biblijskih citata, koji pokazuju cilj hrišćanskog zajedničkog odgoja. Pročitacemo 1. Kor. 5:6-8: »Nije dobra vaša hvala. Ne znate li da malo kvasca ukiseli sve testo? Očistite stari kvasac, da budete novo testo, kao što ste

(zaista) bezkvasni, jer se pasha naša zakla, (naime) Hristos. Zato da praznujemo (pashu) ne sa starim kvascem, s kvascem zloće i nevaljalstva, nego s bezkvasnim (hljebovima) čistote i istine!«

Mi moramo vježbati odgoj zajednice u umu na neprestalu sposobnost greha, koja raširuje zarazu.

Možda se misli, pa to se nemora tako tačno uzeti, nego se može tu i tamo još malo greha trpiti. U Korintu je bila po izgledu jedna dobra, divna zajednica, i misli se, da ovaj pad kao što je došao u toj zajednici za ovakvu veliku zajednicu ne znači mnogo. Ja ne verujem da Apostol misli da je ovaj pad tako mali, što on njega naziva malo kvasca, jer isti čovek živio je u strašnom grehu od kojeg se u 1. Kor. u 5 glavi govori. Što on ovaj greh naziva malo kvasca razjašnjava nam se tačno iz toga, što se ova stvar odnosi na jednu osobu, na koju su oni uzeli obzira i mislili su da on zajednici nemože naškoditi, i ako on pokraj otkrivenog greha pripada zajednici. Apostol hoće s tim kazati, ako jedna osoba živi u grehu i dalje smije pripadati zajednici, da će celu zajednicu sasama zaraziti. Malo kvasca ukiseli celo testo.

Taka duša što u grehu živi nosi sama odgovornost za taj greh u kojem ona živi, ako nitko ništa osim nje o tom nezna. Ali čim se greh u zajednici Božjoj otkrije, onda nosi i zajednica za isti odgovornost. Trpi li se tada greh, onda je jasno, da će isti oko sebe zaraziti. U jednoj zajednici ima naroda koji nemaju izraženi čvrsti moralni i duhovni pojam. Oni se usavršavaju po shvaćanju okoline u kojoj oni žive, a osobito po onoj zajednici kojoj oni pripadaju.

Kada oni dodju u jednu vernu zajednicu, onda su oni obično dosta neupućeni u odnosu duhovnih stvari. Oni su možda došli s tim mišljeljem u zajednicu, da članovi zajednice moraju sasama živiti za Boga. Ali tada oni često vide da već stariji hrišćani još tako šta imaju na sebi, koje su oni već sami kroz mnoge borbe i velike žrtve nadvlali. Svakako da ovake duše budu kušane i misle: pa to su već tako stari hrišćani i kada si oni još tako šta smiju dozvoliti, pa zašto se ja onda toliko borim da se toga rešim. Ja mogu i tako da budem dobar hrišćanin? Tako budu dobra moralna i duhovna shvaćanja, koje je jedna duša kroz spasenje dobila, ponižena i pokvarena. Kroz tu zajednicu ona dobije druga shvaćanja, kroz taj život koji se tamo živi, i taj duh što se tamo nalazi. Iz toga vidimo koliko je važno, da se greh u zajednici Božjoj ne trpi. Dogodili se to, onda je jasno da će se oni što u grehu žive s time htjeli odbraniti. To se mora tako često čuti. Tko za Boga živi taj se ne opravdava sa grehom od drugoga, ali oni što često padaju i čij je duhovni život slab, taj se opravdava na taj način. Živi li jedan u grehu a predstavnik zajednice dodje k njemu i kaže, da nije pravo što on čini, a ako isti nije dovoljno isrken, onda će on odmah jednog naći u zajednici, koji je isto u neki greh pao. Nadje li i on drugog, koji živi u istom grehu, a isti bude pokraj toga u zajednici priznat onda se on oseća sigurnim.

Božja zajednica mora taka biti, da grešnik u njoj nema opravdanja. Ako jedan član zajednice živi u grehu, to bi on trebao sam da to uvidi i da zna da je on od ostalog dijela zajednice odlučen. Onda će grešnik u svojoj savjesti biti osudjen, namesto da bude u svom grehu utješten.

Greh je kvasac, a smijeli on u zajednici ostati, onda će on uskisnuti celo testo. Pomislimo na jedan greh kao što je škrtost. To je zaista taki greh, koji se drži jednak sa najvećim provalnicima. Božja reč stavlja bludnike, preljubočinice, razbojnike, krivokletnike i škrtice u jednu rubriku. Ali pomisli kako se u hrišćanskim zajednicama dopusti škrtost vladati. Što je posledica? Oni što nemaju ništa u ovom svetu misle da imaju pravo da budu u srcu ogorčeni prema ovima što nešto imaju. To je jasno, ako pojedini imaju to pravo da skupljaju sebi blago na zem-

lji i postanu škrtice, koje je sasama proti Božje reči, onda imaju i drugi isto tolko pravo da budu ogorčeni protiv škrtice. Oboje je greh. Ali taj što je ogorčen opravdava se sa grehom od drugoga.

Ili primimo, da se u jednoj zajednici sadržaju takovi koji nemaju dobro vladanje, a ništa se ne čini protiv njih. — U mnogo mesta je tako, ako se za male, ili siromašne članove odnosi, tada se preduzmu koraci. Jesu li to članovi od velike važnosti, ili bogati, onda se stvar obično lahko uzme, i greh može dugo dalje ići. Ali jedan jedini takvi slučaj spušta celo moralno stanje u Božjoj zajednici. Pomisli kako to na mlade djeluje!

Uzmimo drugi primer. Mladi svet imaju jedan ljubavni odnošaj zajedno i pogrešili su proti Božje reči i žive u grehu. Ali greh ne bude pokaran. Šta će biti posledica? Posledica jeste, da će svi mladi u zajednici biti izvrgnuti opasnosti da bi mogli kao žrtva podleći takom grehu. Celo moralno stanje medju omladinom klone. Greh je jedan kvasac i ako on sme ostati uskisnit će celo testo.

Čudnovato je kako greh ako se trpi u zajednici Božjoj, može Duhovni život cele zajednice i celog duhovnog pokreta dovesti u pad. Odgoj zajednice mora se strogo voditi iz toga razloga, pošto greh ima neprestano zaraženo djelovanje i na one, koji ne žive direktno u grehu. On spušta njihov duhovni i moralni pojam i otupljuje njihovo osvedočenje u odnosu naspram greha i iskušenja, da svaki u zajednici Božjoj bude sve više i više primljiv za greh i na jednoj ili drugoj strani bude od njega zaražen.

Da bi se u zajednici Božjoj održala radost.

Kada mi kvasac odstranimo, onda možemo u zajednici Božjoj stalno imati svečanost. »Zato da praznujemo (pashu) ne sa starim kvascem, s kvascem zloće i nevaljalstva nego s beskvasnim (hljebovima) čistote i istine!« Zajednički odgoj je potreban, da se može u Božjoj zajednici slaviti, kao što je Bog to odredio za svoju zajednicu na zemlji. Mi trebamo biti jedan svetkujući narod. Haleluja! Zajednica Božja na zemlji se smatra kao jedna kraljevska svadba, da možemo mati radost u Bogu i da bi u ljubavi mogli stoti u svetinji živiti. Mnogo ima Božjih reči što pokazuju, koje značenje za nas ima u čistoti živiti, da možemo mati radost u Bogu i da bi u ljubavi mogli živiti.

Apostol Jovan piše: »I ovo vam pišemo, da radost vaša bude potpuna«. I šta on dalje piše? »Ako li u svetlosti hodimo, kao što je On sam u svetlosti, imamo zajednicu jedan s drugim, i krv Isusa, Sina njegova, očičava nas od svakoga greha«. Dalje on piše celu poslanicu od čistote i svetosti. Cela poslanica Jovanova govori od svetlosti, života, pravde, čistote, ljubavi i pobeđe. Slava Bogu! To znamo, da u zajednici Božjoj ne može biti radosti, ako nema čistote posredi. Šta je uzrok da jedan čovek dobije radost spasenja? On dobije sigurnost da su mu gresi oprošćeni, i zna sigurno da je očičen od svojih greha. Kada izgubi jedan verni svoju radost spasenja? Ima hrišćana koji kažu, da ona od sama nestane. Ne, moji prijatelji, ona ne izčezne od sama, sigurno ne. Ako smo zaista spašeni i dobijemo tu radost spasenja, onda ona ne izčezne od sama. Radost spasenja samo onda izčezne kada mi počnemo u grehu živiti, a nikako pre. Doklegod jedan spašenik živi u svetinji i čistoti, pridržaje on svoju radost spasenja.

Metni ruku nasrce, ti što ti manjka radost iz Boga koju si jednoć imao, i odgovori pred Bogom. — Nije li greh tebi oduzeo radost? Doklegod si ti mogao k Bogu pogledati sa svjesti, da si bio čist, dotle je strujala preko tebe radost spasenja. Kako

ćemo je primiti nazad? Kao što David u 51. Psalmu kaže: »Pokropi me isopom, i očistiću se; umij me i biću bjelji od snega«. To je put kako za pojedinog tako i za zajednicu, ako je ona izgubila radost spašenja.

U vreme mlakosti ne predobije se mnogo duša za Gospoda, onda se obično straši za broj članova i toga radi se ne isključuje grešnike. Ovaj mali broj kojeg se ima ne može se još više umanjiti i toga radi se pregleda greh. A hrišćani u to vreme žive jedan bezradosni i nesrećni život. Ali tada dodje jedna probuda i što se dogodi? Ono bude jedno priznavanje

greha medju Božjim narodom, i gdje je bilo sve mrtvo i hladno, tamo bude opet radosti i veselja. Radost spašenja dodje opet u vezi s tim, da je greh na ovaj ili onaj način uklonjen.

Dragi prijatelji ako mi stari kvasac od nas odstranimo, tada možemo praznovati »ne sa kvascem zloće i nevaljalstva, nego s beskvasnim hljebovima čistote i istine«. Baš za vreme Ukrsa uklonili su oni svaki kvasac iz domova Izraelskih. To je tako ako mi greh od nas odstranimo, onda mi dobijemo dane s beskvasnim hljebovima i svaki dan je onda svečan dan ili praznik.

Strah od smrti i groba

Tko nije pod »smrtnoj vlasti«? Tko se ne koji smrti? — Spašeni se više ne boje. Žalac smrti jeste greh (1. Kor. 15:56).

Svi ljudi su grešnici. »Gospod pogleda s neba na sinove čovečje, da vidi ima li koji razuman, traži li koji Boga. Svi su zašli, svi se pokvarili, nema nikoga dobro da tvori, nema ni jednoga« (Psalam 14:2-3). »Za to kao što kroz jednog čoveka dodje na svet greh smrt, i tako smrt udje u ljude, jer svi sagraše« (Rim. 5:12).

Grešnici dolaze nakon smrti pred sud. »I kao što je ljudima određeno jednom umreti, a po tom sud« (Jev. 9:27). »Jer nam se svima valja javiti na sudu Hristovu, da primimo svaki što je koji u telu činio, ili dobro ili zlo« (2. Kor. 5:10).

Ali čiji su gresi oprošteni, taj se ne plaši od dolazećeg suda.

Telesna smrt je samo odlaganje zemaljske haljine. Na zemlji oživljava telo »duša i duh«. Bez toga je telo bezživotno. »Jer znamo da kad se zemaljska naša kuća tela raskopa, imamo zgradu od Boga, kuću nerukotvorenu, vječnu na nebesima« (2. Kor. 5:1). »Neka se ne plaši srce vaše! Verujte u Boga i — verujte u mene! U kući Oca moga ima mnogo stanova. Da nije tako, zar bih vam rekao: Idem da vam spremim mesto? I kad otidem i spremim vam mesto, opet ću doći i uzeću vas k sebi, da i vi budete, gdje sam ja« (Jov. 14:1-3). Avram se već radovo na život nakon smrti na jednu slavu. »Verom dodje u zemlju obećanu, kao tuđu, i u šatorima živliaoše s Isakom i Jakovom, sunašljednicima toga obećanja; jer čekaše grad sa tvrdim temeljima, kome je zidar i tvorac Bog« (Jev. 11:9-10). I mnogi drugi bili su njegove vere. »U veri pomreše svi ovi ne primivši obećanja, nego ih samo videše iz daleka i pozdraviše ih, i priznaše da su gosti i došljaci na zemlji. Jer koji tako govore, pokazuju da traže otadžbine. I da su mislili na onu iz koje su izišli, imal su vremena da se vrate; ali sad žele bolju, tj. nebesku. Zato se Bog ne stidi njih. nazivati se Bog njihov; jer im je pripravio grad« (Jev. 11:13-16).

Svi pravi Hrišćani to znadu. »Jer ovde nemamo grada koji će ostati, nego tražimo buduću!« (Jev. 13:14). »A naša je domovina na nebu, otkuda i Spasitelja očekujemo Gospoda Isusa Hrista, koji će preobraziti naše poniženo telo, da bude jednako njegovu slavnom telu, po sili kojom sve može da pokori sebi.« (Filip. 3:20-21).

Božji grad od budućeg slavnog sveta opisan je u Otkrivenju 21. i 22. glavi.

Vjerski svedoci Avram, Izak i Jakov živili su nakon njihove telesne smrti dalje: »A za mrtve, da ustaju, niste li čitali u knjizi Mojsijevoj, tamo gdje je reč o kupini, kako mi reče Bog: Ja sam Bog Avramov i Bog Isakov i Bog Jakovljevi? Nije on Bog

mrtvih, nego živih! — Varate se vrlo« (Mark. 12:26-27).

Isto tako i vjerski junaci Mojsija i Ilija. »I ukaza im se Ilija s Mojsijem, i razgovarahu s Isusom« (Mark. 9:4).

Nema završetka sa telesnom smrti.

Laž! Neverni kažu: »Hajde da jedemo i pijemo jer sutra smo mrtvi« — i »smrt je smrt«! To je jedna laž!

Istina! A beše neki bogat čovek koji se oblačio u skerlet i u skupoceno platno i sjajno se veselio svaki dan. A siromašak neki po imenu Lazar, ležao je pred vratima njegovim gnojav i želeo je da se nasisi samo onim što je padalo s trpeze bogatoga. A još i psi dolazahu i lizahu gnoj njegov. I umre siromak, i andjeli ga odneseše u naručje Avramovo. A umre i bogati i sahraniše ga i u ad-u kad je bio u mukama, podiže oči svoje i ugleda iz daleka Avrama i Lazara u njegovu naručju. I povika: Oče Avrame, smiluj se na mene i pošlji Lazara da umoci u vodu vrh od prsta svoga i da mi razhladi jezik, jer se mučim u ovom plamenu. A Avram reče: Sinko seti se da si primio svoja dobra u svome životu, a Lazar opet zla; sad se on ovde teši, a ti se mučiš. A preko svega toga postavljena je izmedju nas i vas velika provalija, da oni koji bi hteli odovud k vama preći, ne mogu, a ni oni otuda k nama da prelaze. Tada reče: Molim te, dakle, oče, da ga pošlješ u kuću oca moga, jer imam petoro braće, da ih dobro posavetuje da nebi oni došli na ovo mesto mučenja. A Avram reče: Imaju Mojsija i proroke, neka njih slušaju. A on reče: Ne oče Avrame, nego ako im dodje ko iz mrtvih, pokajaće se. A on mu reče: Ako ne slušaju Mojsija i proroka, neće poslušati da ko i iz mrtvih ustane«.

»I pristupiše neki sadukeji — koji kažu da nema uskrsa i zapitaše ga: Učitelju, Mojsije nam napisa: »Ako kome umre brat koji ima ženu i podigne porod bratu svome«. Beše dakle sedmoro braće. Prvi uze ženu i umre bez dece. I uze je drugi, pa i treći, a tako i na sedmorica ne ostaviše dece i pomreše. Najposle umre i žena. O uskrsu dakle, koga će od njih biti žena? Jer je ona sedmorici bila žena. I reče im Isus: Deca ovoga sveta žene se i udaju, a koji se udostoje da dobiju onaj svet i uskrs iz mrtvih, niti će se ženiti niti udavati. Jer ne mogu više ni umreti; jer su kao andjeli, i sinovi su Božji, kad su sinovi uskrsa. A da mrtvi ustaju, to i Mojsije pokaza na mestu o kupini, gdje Gospoda naziva Bogom Avramovim. Bogom Isakovim i Bogom Jakovljevim. A Bog nije Bog mrtvih, nego živih; jer su niemu svi živi. A neki od književnika odgovoriše: Učitelju, dobro si kazao! I više ništa nisu smeli da ga pitaju. Luk. 20:27-40.

Druga smrt (smrt duše)

Manjina naroda misli na drugu smrt, na »smrt duše«, koja će za svoje vreme doći za one, koji se ne pokoravaju istini. Božja reč tačno pokazuje na to. »Ne bojte se onih koji ubijaju telo, a duše ne mogu ubiti; nego se bojte onoga koji može i dušu i telo pogubiti u paklu (Mat. 10:28). »Ko ima uho, neka čuje šta govori Duh crkvama: Koji pobedi, druga mu smrt neće nauditi«. (Otkr. 2:11). »Blažen je i svet onaj koji ima deo u prvom uskrsu; nad njima druga smrt nema vlasti, nego će biti sveštenici Bogu i Hristu, i carovaće s njim hiljadu godina« (Otkr. 20:6). »I smrt i ad bačeni biše u jezero ognjeno«. Ovo je druga smrt, jezero ognjeno« (Otkr. 20:14).

Kada je strah od telesni smrti, kod nevernog već tako velika, kako će ona tek onda biti od druge smrti? »Strašljivima, nevernima, gnusnima, ubicama, bludnicima, vračarima, idolopoklonicima i svima lažama, njima je mesto u jezeru što gori ognjem i sumporom. To je druga smrt« (Otkr. 21:8).

Najzad biće i »smrt« podignuta. Koje radosti! »I pokvariće na ovoj gori zastirač kojim su zastrti svi narodi, i pokrivač kojim su pokriveni svi narodi. Uništiće smrt za uvek, i utrće Gospod, Gospod suze sa svakoga lica, i sramotu naroda svojega ukinuće sa sve zemlje; jer Gospod reče. I reći će se u ono vreme: gle, ovo je Bog naš, njega čekasmo, i spašće nas; ovo je Gospod, njega čekasmo; radovaćemo se i veselićemo se za spasenje njegovo! (Iz. 25:7-9). »Kao poslednji neprijatelj uništiće se smrt« (1 Kor. 15:26).

Taj će i smrt podignuti koji je kazao: »Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji«. Mat. 28:18).

Koliko veselje će biti, kada se ispuni: »I čuh snažan glas gde govori s prestolja: Evo stana Božjeg među ljudima, i on će živeti s njima, i oni će biti narod njegov, i sam Bog biće s njima, i ubrišaće svaku suzu iz očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni žalosti, ni vike, ni muke neće biti više, jer prvo prodje. I reče ovaj što sediaše na prestolju: Evo sve činim novo. I reče: Napiši, jer su ove reči verne i istinite« (Otkr. 21:3-5).

Šta su prvi Hrišćani kazali preko »umirenja«?

Prvi Hrišćani bili su često tako zauzeti od slasti njihove nade, da je njima njihov ceo život tako se predstavljao kao jedan dan.

Grgur svedoči: Da su oni bili tako nadvladani od čežnje za nebom, da su oni stalno tražili šta je gore. Na to su mislili, tamo su već u Duhu živili, i njihovo srce bilo je uvek napunjeno Božjom ljubavi i za Duhovnim željama. Zar to nije moralo za njih biti radost, kada su oni u veri već budućnost Gospoda u blizini ugledali, kako će On krasno u slavlju doći? Kako klicanje andjela su oni već čuli unapredak! — Oni su znali da njihovog Boga ne mogu ovde tako potpuno ljubiti, kao što će to jednoć u večnosti biti. Ali oni su i to znali, da On već ovde od njih traži ljubav..

Ironim priznaje od sebe, da mu se često činilo kada je pogledao sa suznim očima prema nebu, kao da se već nalazi u zboru svetih andjela i pun radosti i klicanja je pevao iz Pesme nad pesmama 1:4: »Vuci me, za tobom ćemo trčati; uvede me car u ložnicu svoju«.

Njihova žalost za mrtvima bila je sasvim umjerenjena, pošto su se oni sa umrlima tako svezani osećali u Njegovoj službi, kao da su ovi još vidljivo među njima živili.

Sa tom životnom i ljubavnom nadom obuhvatili su oni ne samo one, koje su već bili obračeni, nego sve koji su još trebali biti prevedeni. Da, oni su sve ljude držali za svog bližnjeg, još pre što su oni postali Hrišćani, jer se nije znalo što će još biti.

Prvi hrišćani su već znali bez ikakvog zdvajanja, da ima različita života djeliva u budućoj slavi. Ali to njihovoj radosti nije nanijelo nikakvu štetu, jer su oni bili sigurni i ako će se oni prema njihovom življenju u raznim svjetlostima sjati, da će svedno za svakoga biti veliko bogatstvo priredjeno.

Puni nebeskog bola i pobožnosti govorili su oni jedan drugom: Bežimo u našu domovinu! Tamo naša otadžbina, tamo je naš Otac; tamo nas čekaju veliki broj ljubaznih prijatelja i braća! O ti dobro domovino! O nebeska domovino! Domovino gledanja! Stanovi andjela! — Nadješ li hrišćanina, onda nadješ građanina Jerusalemskog, jednog sugrađanina od andjela, koji na putu čezne i uzdiše. Pridruži se njemu on je tvoj drug, i idi s njime dalje. Duhovno putovanje mora se kroz sidro nade u onu domovinu učvrstiti. Vi se na tom hodočašću obuhvaćeni i trebate marljivo slušati, što vam se sa nebeskog Jerusalema saopćuje.«

Medjusobno i u skupštinama govorili su uvek od te slatke tajnosti, kako je i Apostol bio naložio (1. Sol. 4:12-18): »Tešite, dakle jedan drugoga ovim rečima«. Kroz to su oni osnaženi i načinjeni sposobnim za svaku patnju i kušnja.

Da, ova nada načinila ih je požudnim za mučeničkom krunom tako da su oni u svoj smrtni dan išli kao u svadbeni dan sa pjesmama slave i hvale.

Opasno sredstvo protiv probave

Wesley je jednom prilikom sa jednim propovednikom ručao. Posle ručka je isti popio jednu kašiku rakije sa vodom. Kada je Wesley to vidio, zapita on: »Šta je to, brate što ti piješ?« — »To je rakija, moja probava je loša, te sam prenuždan nakon jela malo piti.« Gospodin Wesley želio je da vidi koliko rakije on uzme. »Samo jednu punu kašiku« kaže lokalni propovednik.« To zaista nije puno. ali jedna kašika skoro neće biti dovoljna onda ćeš morati dve uzeti i konačno punu čašu, i moć nauke će uvek više zahtevati. dok ne postaneš pijanica. Dragi moj brate pazi što činiš.« Kako bi sretan bio ovaj čovek da je poslusaš Wesleyev savjet, namesto toga on je dalje svoj običaj činio, došao je sve više u tu želju, dok konačno nije postao siromašni pijanica i sa užasom dokončao.

Širite i pretplaćujte se na glasnik blage vesti

„PUT SPASENJA“

koji doista pokazuje svim umornim i bolesnima po duhu, duši i telu put k' spasenju.

Ne zaboravite platiti vašu pretplatu za tekuću godinu.

Uredništvo.

Pretplatna cena: U našoj državi godišnje 12 Din., za inostranstvo 20 Din. Za Ameriku 50 C. Čekovni konto broj 46.988 Poštanske štedionice - Zagreb.

Štamparija Farkaš i Dürbeck, Novi Sad, Železnička ul. 30. — Telefon: 24-88